

Virginijus Milinis: „Į mūsų spektaklius bilietai būna išpirkti“

1993 m. Palangoje įkurtas „Grubusis“ teatras žiūrovus į savo spektaklius kviečia ir juos džiugina iki šiol. Prie kolektyvo vairo – režisierius, aktorius ir pedagogas VIRGINIJUS MILINIS. Pokalbiui jį pakvietė GINTARĖ ŽEMAITYTĖ

– Atstadius Palangos kurhauzą, turite galimybę ten repetuoti. Kurhauze yra ir Teatro salė, kurioje rodote savo spektaklius. Ar galite pasakyti, kad Kurhauzas šiandien – jau ir „Grubiojo“ teatro namai?

– Taip. Turime teatro palėpę repeticijoms Kurhauzo trečiame aukšte, spektakliams rodyti – Teatro salę.

– Palangos „Grubusis“ teatras gyvuoja daugiau kaip ketvirtį amžiaus. Visus tuos metus džiugino Jūsų pastatytų spektaklių kokybė, aktorių meistriškumas ir atkreipdavo dėmesį nedidelė aktorių trupės sudėtis. Ar tai, jog Jūsų teatro aktorių skaičius nedidelis, yra susiję su daugelį metų buvusiomis sudėtingomis darbo sąlygomis (mieste nėra atskiro teatro pastato, nebuvo gerų patalpų repeticijoms ir spektakliams rodyti), ar dėl pasirenkamo repertuaro?

– Aktorių gausa priklauso nuo pjesėje veikiančių personažų. Spektaklis gali būti vieno aktoriaus. Šiuo metu rodome monospektaklį. Mūsų teatro istorijoje buvo spektaklių, kuriuose vaidino penkiolika ir daugiau aktorių.

– Kokie spektakliai Jūsų teatro repertuare šiemet, kokiais naujais pastatymais artimiausiu metu planuojate nudžiuginti žiūrovus, ypač vasaros laikotarpiu?

– Repertuare 3 spektakliai: Dominik Moll „Marso naujienos“, Andre Morua „Tanato viešbutis“ ir A. Kotliar „Moterų laimė“. Vasarą teatro trupės nariai atostogauja.

Aldo Kazlauskas nuotraukoje – Palangos „Grubiojo“ teatro vadovas, režisierius ir aktorius Virginijus Milinis

– Žemaitijoje vienas po kito atsiranda profesionalūs teatrai. Ar nėra ir Jūsų planuose tokį turėti kurorte?

– Teatrų (profesionalus ar mėgėjiškas) skirtingumą galima interpretuoti taip: profesionalus tas, kuris „valgo duoną“ iš savo darbo, nors tas atliktas darbas nebūtinai aukštos kūrybinės prabos. Tuo tarpu kokybė kaip tik turėtų būti pagrindinis profesionaliojo teatro bruožas. Daug šalyje profesionalių teatrų, bet spektaklių, vertų to vardo, mažai.

Į mūsų spektaklius bilietai būna išpirkti, vadinasi, žiūrovas sudomintas, nors jis ir žino, jog eina ne į profesionalų teatrą). Etikečių (profesionalus, (mė)gėjiškas, laureatas, nominantas) klįjavimas ir vardų vaikymasis – snobizmo bruožas. Kalbėdamas apie profesionalumą norėčiau pateikti pavyzdį iš sporto pasaulio: krepšininikas, neturėdamas specialybės diplomo, žaidžia (gerai ar prastai – kitas dalykas) komandoje ir jam moka atlyginimą – niekas nežiūri, kad jis ne profesionalas.

(Nukelta į 28 p.)

Šioje Palangos Kurhauzo palėpės patalpoje gimsta spektakliai. Alberto Martinaičio nuotrauka

Grupė Palangos „Grubiojo“ teatro narių 2022 m. per Tarptautinę teatro dieną svečiuose pas miesto merą Šarūną Vaitkų. Fotografė Ernesta Žaromskytė

– Stebina tai, kad grafų Tiškevičių laikais (XIX a. pab.–XX a. pr.), Palangoje jau buvo statomi didžiuliai ir prabangūs teatro pastatai, grafai sudarydavo sutartis su į kurortą vasaromis vaidinti atvykstančiais užsienio šalių profesionaliais teatrais, tad Palangoje gyvenantys ir čia atvykstantys poilsiautojai turėdavo galimybę, pvz., pamatyti spektaklius, kuriais šie teatrai džiugindavo Lenkijos didmiesčio scenos gerbėjus. Vienam teatro pastatui sudegus, tuoj pat pradėdavo statyti kitą. Tuo metu teatro pastatai Palangoje nebuvo vienintelės vietos, kuriose vykdavo kultūriniai renginiai. Daug pramogų būdavo organizuojama Kurhauze, vasaromis nuolat koncertuodavo pučiamųjų orkestrai ir kt. Dabar Palangoje yra didelė Koncertų salė, Kurhauze vyksta įdomus kultūrinis gyvenimas, nemažai kultūrinių renginių ir poilsio namai organizuoja. Tačiau... Ar neaplanko mintis, kad Palangai reikėtų turėti atskirą teatro pastatą (teatro rūmus)?

– Norėčiau nusikelti į Tiškevičiaus laikų teatrą ir gyvai pamatyti spektaklį. Šiais laikais privačių teatrų gyvavimas tęsiasi trumpai. Negelbėtų net atsiradęs šiuolaikinis grafas, nebent jis būtų ir mecenatas, ir režisierius, o gal net aktorius. Taip, kitų šalių kurortuose, kiek man teko lankytis, yra arba istoriniai teatro rūmai, arba vasariniai ant jūros (vandenyno) kranto. Ten – kitos tradicijos, kitas mentalitetas. Aš simpatizuoju tiems teatrams, kurie negalvoja apie išorinį blizgesį ir gali įsikurti apleistuose pastatuose. Svarbu, KŪRYBINĖ LAISVĖ IR NEPRIKLAUSOMYBĖ nuo visokių „grafų“.

– Ar galite sakyti, kad kurorte teatras jau turi savo žiūrovą, kad jis domisi tiek profesionalių, tiek ir mėgėjų teatrų pastatymais, kad kurorte gyvenantys žmonės, norintys pamatyti didžiuosiuose šalies miestuose profesionalių teatrų pastatytus spektaklius, tai gali padaryti Palangoje?

– Mūsų teatras yra žiūrovų mėgiamas, gausiai lankomas. Vieni lankytojai renkasi komercinius spektaklius su televizijoje „nudrožtais“ aktorių veidais Palangos Koncertų salėje, kiti važiuoja į Klaipėdą ar kitus didmiesčius. Kiekvienas renkasi pagal savo estetinį skonį ir galimybes.

– Turite didelę vadovavimo teatrui patirtį. Jei būtumėt tik aktorius ir režisierius, kokį teatrą pasirinktumėt: tą, kuriam vadovauja teatrinės studijas baigęs žmogus, ar kolektyvą, kurio vadovas tokio išsilavinimo neturi?

– Šiandien viešojoje erdvėje ir privačiai diskutuojama, ar gali teatrui vadovauti vadybininkas, neturintis su teatru susijusio išsilavinimo. Manau, kad tai priklauso nuo to, kokie tikslai (komerciniai ar meniniai, o gal ir tas, ir tas) teatrui keliami. Svarbu, jog direktorius ir meno vadovas rastų bendrus sąlyčio taškus. Meninėmis teatro priemonėmis kuriamas scenos pasaulis yra nepažįstamas funkcionieriams, todėl nereikėtų jiems viršyti savo įgaliojimų. Įsivaizduokite teatralą, besikišantį į ekonomisto ar finansininko darbą. Galbūt verta prisiminti teatro guru J. Miltinio mintį: „Nedarykit nieko blogo – gera aš pats pasidarysiu“. Teatrui – kuo mažiau viršininkų „ant galvos“.

Dėkoju už atsakymus. Sėkmės Jums ir kolektyvui!